

SÁNTHA ATTILA

Kristóf elmegy, remélhetően végleg

*Elindulok Bécs felé újra,
társam a hallgatás.
Lassan évtizede, hogy
Bordódi Kristóf lovára szállt –
tíz év telt el, úristen,
hol van a lány, ki akkor énekelt,
nevét sem tudom már.*

*Tíz év dobverés és zaj,
közben-utána hallgatás,
néha hittem, hogy szeretnek ők,
és hogy én is szeretek –
utána hallgatás.*

*Tíz év, melyben semmi történt,
jöttek a nők és mentek,
játszottam életet-halált,
tíz év, melyben a megváltásra vártam:
talán hogy eljussak hozzád.*

*Most itt vagy te, akiért megérte,
hogy élek még, a hazudozást,
és játszasz velem, macska egérrel,
életet-halált.
És gyáva vagy, mert nem hiszed,
érted bekkeltem ki
(nagy szó!) a halált.*

Sehonnan vers

*Talán az van, hogy nem vagyok
(Kukorelly)*

*Talán az, hogy nem vagyok
talán az, hogy mégis igen
álmodom, hogy álmodom
hogy mi ketten igen*

*olyan ez a valami
néha azt hiszem, hogy igen
néha látlak talán
ott vagy a vonaton velem
hangodat is hallom
telefon, ez is olyan -telen*

„jó lenne bőrdöd tónusa”^{}
vagyok és nem vagyok
vagy és nem vagy velem*

*talán az van, hogy nem vagyok
talán az, hogy vers vagyok
semmim nincsen*

*talán a semmi van
talán a város sincsen*

^{*}Fekete Vince

Grálozás

*Eddig csak értettem,
most már tudom az életet.
Nem érdekel, hogy nagyképű-
nek tart majd a kesely,*

*megetlik lassan a kehely,
nem vagyok jobb, se rosszabb,
mint annyin, kik szerettek,
a jó lovag keresnek.*

Első hó

*Csak annyit, hogy ma havazott,
szép, nagy pelyhekkel esett a hó,
a városban égtek a fények,
s ha felnéztél, láthattad,
a pelyhek fehérek, sárgák, kékek,
a semmiből jönnek elő.*

*Látod, megértük ezt is, kettőnk
felett szállnak az évszakok,
mi fiatalok, okosak, szépek,
s kimondjam (nem mondom),
most annyira, annyira téged.
(Csak el ne lihegjem a verset.)*

Magyar! hasad

*Nem írok már, csak a versről.
Enyém a vers, el nem veheti soha
száz életlen fanyar.*

*Csend és szó, szó és csend –
csupán az elme hasad.*

Versek a klónozásról, valamint újabb felfedezésekről

A MAKETTÁK ELSŐBBSÉGE

Zsé. Bé.-nek

*A maketták fákon élnek,
a maketták fennlakók,
hősi sarj, a legősibbek,
Skóciában, északon.*

*Tőlük aztán fára mászhatsz,
ők-e, vagy afrikák,
ezen gondolkodnak a kis
klónok: maketták.*

A CONNEMARA-I ERDŐ RÉME

*Moccan a lomb és reccsen az ág,
Connemarában az erdő nagy hegyen áll.
Hussan a szél és zottyán az árny,
hűti a Felföldet más, égbeli szárny.*

*Még delelőre leszáll az éj,
kotlik az erdőn, arca a földre ér.
Fussatok innen éh vadak, afrikák,
ember járja az erdőt, kínál ő mokettát.*

KÉKSZAKÁLLÚ VANEK VERSE

*Felmegyek egy létrával a Holdba,
vagy ha nem, egy számovárral,
Neil Armstrong vagyok egy létrával,
fejemenél repül egy nikkell számovár,
elintézetlen földi dolgom,*

*hogy az abszurdban Beckett Samu vár,
felmegyek a Holdba egy létrát
a hónom alá csapva,
kimászhatok vele magamból valami másba
(most értem apám, ki létráján
áthajózott Amerikába),
felmegyek egy létrával a Holdba
s verseimet szavalom
a hangfekvést helyileg modulálva
Hold-isten s a feleség,
ó igen a feleség verseim biflázza,
ilyen halál kell énnekem,
hónam alatt egy létrával!*

